

lige Overraskelser fra disse i dette Øjeblik fuldstændig ukontrollerede og ukontrollable quasi-Pengeinstitutter's Side.

Det er jo egentlig ikke Meningen, at man ved en Førstebehandling skal gennemgaa de enkelte Punkter. Jeg har kun peget paa disse Hovedpunkter, hvor jeg mener, den bestaaende Banklovgivning snarest maa rettes, og som efter min Mening retfærdiggør, at Handelsministeren har rettet sig efter den offentlige Menings Krav og indbragt dette Lovforslag. Men i øvrigt er jeg og mit Parti altsaa med ham enige i, at en dybtgaaende organisk Banklovgivning kan man i dette Øjeblik saare vanskeligt skride til. Der maa en fagkyndig Undersøgelse til, saaledes som den er bebudet. Spørgsmaalet bliver blot, hvilke Garantier der kan stilles for, at en saadan Undersøgelse ogsaa bliver fuldkommen fagkyndig. Og det andet, jeg til sidst vil fremhæve, er da dette, at en saadan Undersøgelse dog efter Omstændighederne maa kunne foretages nogenlunde hurtigt. Derfor synes jeg, at naar Lovens Revision er foreslaaet først at skulle finde Sted inden Udgangen af 1929, maatte man kunne vælge et tidligere Tidspunkt. Jeg ser hele Sagen saaledes, at hvad vi nu skal foretage os, er at rette nogle af de værste Skavanker i den nuværende Banklovgivning, som altsaa klart og tydeligt har vist sig, ved hvad der er sket, at være til Stede, og det er vor Pligt at berolige den offentlige Mening med at rette disse skyndsomst. Derefter bør vi heller ikke lade det vigtigere hvile: at faa en virkelig i alle Henseender betryggende Banklovgivning. Dennes Forberedelse maa ske hurtigt, og vi maa se i Løbet af meget faa Aar at komme til en virkelig forstandig Afslutning paa alle disse Forhold.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg ved ikke rigtig, hvorfor man ligesom er ængstelig for at vedkende sig, at den Lovgivning, vi her beskæftiger os med, skyldes den store Krise, vi nylig har gennemgaaet, og de uhyggelige Erfaringer, man derunder har gjort, thi det er jo den egentlige Grund til, at vi i Øjeblikket beskæftiger os med et Lovforslag som det foreliggende, saavel som til, at vi forleden behandlede et Lovforslag om Aktieselskaber. Der er ganske vist sagt i Indledningen til Ministerens Bemærk-

ninger — det blev ogsaa udtalt af det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) —, at det kun var forholdsvis smaa Ting, man her beskæftigede sig med, men at de store og væsentlige Ting vedrørende Banklovgivningen skulde udskydes til et senere Tidspunkt. Den højtærede Minister siger oven i Købet i Slutningen af Lovforslaget, naar det skal være — det skal være inden Udgangen af 1929. Jeg tror, det kan være rigtigt navnlig i Betragtning af, at vi er saa langt henne i Samlingen, som vi er, nu at begrænse Ændringerne i Banklovgivningen til omtrent det, der her er foreslaaet. Derfor maa man ogsaa erkende, at der er en hel Del andre, store Spørgsmaal, som skal tages op til Behandling ved anden Lejlighed. Men hvorfor fastsætte i denne Lov, at det skal være i 1929? Det tror jeg hellere, vi maa se at faa slettet, for det er dog alt for vilkaarligt og mærkeligt at vælge et bestemt Aar. Hvorfor ikke 1928 eller 1931? Skal vi ikke overlade til den Tids Handelsminister og den Tids Rigsdag, naar de vil tage disse Spørgsmaal op?

Jeg tror, at man maa sige, at de Bestemmelser, vi her skal beskæftige os med, de Ændringer, som den højtærede Minister har foreslaaet, i meget høj Grad er bestemt af Bankkrisen. Der er udtalt Frygt for, at man skulde gaa for vidt, at man skulde lade sig drive til at give strammere Regler, gøre Baandene kortere, end heldigt er for en normal og sund Bankvirksomhed. Maa-ske er man ogsaa hist og her gaaet vel vidt i sine Forslag, men i det store og hele tror jeg, at Ministeren her har været inde paa, hvad der burde rettes hurtigst muligt. Jeg vil give den ærede sidste Taler Ret i, at det er overordentlig vanskeligt at give Regler, som skal gælde lige fra de store Hovedbanker helt ned til ganske smaa Banker rundt omkring i Provinsen. Jeg tror, det bliver nødvendigt en Gang at komme til at dele Bankerne i forskellige Grupper, for hvilke der gælder forskellige Regler.

I Lovforslagets § 9 er man inde paa de vigtige Spørgsmaal vedrørende Bankdirektørerne og Bestyrelsesmedlemmerne. Det er ikke alene vanskeligt, men jeg havde nær sagt ogsaa lidt ubehageligt at lovgive paa et saadant Omraade, fordi de Bestemmelser, man sætter op, i ret høj Grad tager Sigte paa at beskæftige sig med Medborgeres